

649 12. Febr. 1897: 1. Bep. af Lovf. om Handelspladsernes kommun. Styrelse m. m. 650

hvad der var almindelig Sprogbrug efter Lovsproget paa den Tid, nævnt alle de 6 Kommuner, der den Gang vare Handelspladser; men paa den anden Side har den taget alle de Kommuner med, som vare Handelspladser. Dette at benævne de 6 Kommuner som Handelspladser har egentlig først faaet Hævd i Lovgivningen paa et Tidspunkt, der ligger efter Grundlovens Tid, da de dels bleve benævnte som Handelspladser dels som Vadepladser. Et sælles Udtryk for de 6 Kommuner er vistnok først kommet frem i Lovsproget i Firserne. Der kan derfor, forekommer det mig, nok være Tale om, at naar Lovgivningen opretter en ny Handelsplads, maa Grundlovens Bestemmelser om de 6 ogsaa gælde om den ny, men tvivlsomt kan det jo være, og netop fordi det her gælder om en Grundlovsfortolking, har jeg ikke turdet bygge paa den. Jeg har derfor ment i Forslaget her at burde fastholde den Regel, som er givet i Købstadkommunalovens § 36.

Man har jo meget raadet mig til at indskrænke det foreliggende Forslag til ubeløkkende at angaa Eshjærg, og jeg skal vilig indrømme, at naar vi have ventet med at faa en Ordning for Handelspladserne saa længe, som Tilfældet er, kunne vi naturligvis vente nogen Tid endnu, og at det derimod er vanstelig at vente for Eshjærgs Bedkommende. Men det stiller sig for mig saaledes, at det er ingenlunde let at naa en Ordning for Eshjærgs Bedkommende. Det kan, som jeg sagde før, ikke ske paa den Maade, at man fort og godt siger, at Eshjærg skal være en Handelsplads, men man maa have de enkelte Bestemmelser frem, og naar man nu ser med saa stor Frygt paa Behandlingen af dette Lovforslag, fordi man venter, at der vil blive indblandet Ting, som i og for sig ikke vedkomme Sagen, Spørgsmaal om en fremtidig Ordning af forskellige Forhold i Købstæderne, ved jeg ikke, hvorfor vi skulde blive bedre stillede, om vi behandlede Forholdet alene for Eshjærgs Bedkommende. Man maa jo nære den samme Frygt for, at der vil komme de samme Vansteligheder, at man ogsaa der vil have en folkevalgt Borgmester og maaste forandrede Regler for Valgretten til Kommuneraadet o. s. v. — Jeg tror, at den Vej, Regeringen her er gaet, er den rationelt rigtige, at den beteg-

ner den fornuftige Maade at tage Tingene paa, og det er mit Haab, at det ogsaa er ad den Vej, vi komme længst frem, naar det kommer til Stykket.

Madsen-Mygdal: Jeg har forlangt Ordet for et Par korte Bemærkninger i Anledning af den ærede Indenrigsministers Ytringer. Den ærede Minister mente, at det ikke vil være rigtigt at inddrage saadanne Spørgsmaal som Valgretten og Formandsvalget under Behandlingen af denne Sag, og han havde den Tro, at der skulde ikke være nogen Vanstelighed for at gennemføre Lovforslaget i det andet Ting. Jeg tillader mig nu alligevel at gentage, at jeg mener, at det er absolut rigtigt at se paa de to Ting, som have været Hindringer for lignende Lovforslags Gennemførelse indtil denne Dag, og det forekommer mig, at det vilde være bevhnderligt, om disse to Hindringer ikke skulde eksistere længer. Naar Folketinget, som jeg allerede har bemærket, i en Menneksaalder har arbejdet paa at faa forandrede Forhold med Hensyn til de to Punkter, tror jeg ikke, at man gør vel i at antage, at det samme Folketing nu skulde vedtage en tredje Lov, hvor man stadfæstede det, man har arbejdet imod i saa lang Tid. — Med Hensyn til den ærede Ministers sidste Bemærkning, at Gennemførelsen af en særlig Lov for Eshjærgs Bedkommende skulde være lige saa vanstelig som Gennemførelsen af det foreliggende Lovforslag, i det man i en saadan Lov maatte optage de samme Bestemmelser og altsaa mulig støde paa de samme Vansteligheder, skal jeg bemærke, at jeg tror — men det kan jo være, at jeg tager fejl, — at det vil være meget let at gennemføre en Lov for Eshjærg alene ogsaa paa de to Punkter, naar det udtrykkes saaledes, at det er en midlertidig Lov, der gælder for den Kommune, indtil der kan træffes en endelig Ordning for Handelspladserne; det er jeg temmelig sikker paa. Jeg har jo selvfølgelig ingen Bemyndigelse til at tale paa det andet Tings Vegne, men jeg har en Følelse af, at Folketinget ikke vil lægge særlige Vansteligheder i Vejen for en Ordning, der kun skal gælde for Eshjærg, al den Stund der er stærk Trang til at faa noget gjort for Eshjærgs Bedkommende.